

Cit. § výslovně pozdější doplnění směnky dovoluje a je naprosto neudržitelný názor odvolání, že zevně seznatelný tento fakt nasvědčuje tomu, že nabyvatel proto již »vědět musil« o tom, že se tak stalo bezprávně neb proti úmluvě, nehledíc ani k tomu, že v souzeném případě byl zjištěn pravý opak.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Obzvláště jest přisvědčiti jeho právnímu názoru, že námitku lichvy jest považovati za námitku relativní, již směnečný dlužník může uplatňovati jen, přísluší-li mu přímo proti tomu, kdo právě žaluje (§ 87 směn. zák.; srovnej Canstein Wechselrecht str. 214, Staub Kommentar zur Wechselordnung § 82 pozn. 35 a 66, Grünhut Wechselrecht II. str. 133, Rouček Zákon směnečný str. 337). Podpisy nepravými podle § 77 směn. zákona lze rozuměti jen podpisy padělané aneb zfalšované, nikoli však podpisy z jakéhokoliv jiného právního důvodu právně bezúčinné, jak dovolatelka mylně se domnívá, a jsou proto veškeré její vývody, vycházející z mylného tohoto názoru liché. Dovolatelka nenamítala, že její podpisy na směnkách byly vynuceny, a netřeba se proto zabývati řešením otázky platnosti takového podpisu. Již odvolací soud správně vystihl, že žalobkyně nemohla seznati z obsahu smenek, že byly bezprávně vyplněny. Z toho, že směnky nebyly řádně kolkovány a že nebyly řádně protestovány, nelze ještě usuzovati, že žalobkyně musila míti pochybnosti o správnosti směnečného závazku dovolatelky.

Čís. 10721.

Rozsudek vynesený a prohlášený jest pokládati za exekuční titul ve smyslu § 370 ex. ř., i když nebyl dosud stranám doručen.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, R I 224/31).

Na základě rozsudku, prohlášeného dne 20. září 1930, navrhl vymáhající věřitel dne 27. září 1930 zajišťovací exekuci. Soud prvního stupně usnesením ze dne 28. září 1930 návrhu vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y : Rozsudek, na jehož základě první soud povolil vymáhající straně exekuci k zajištění, prohlášen byl dne 20. září 1930 v nepřítomnosti strany žalované a bylo písemné vyhotovení rozsudku jejímu zástupci doručeno dne 13. října 1930. Ježto rozsudek prohlášený v nepřítomnosti žalovaného, vyjmouc rozsudek v řízení bagatelním, stává se proti němu účinný teprve doručením písemného vyhotovení (§§ 416 a 452 c. ř. s.) jest exekuce k zajištění podle § 370 ex. ř. přípustná jen na základě rozsudku žalované strany již doručeného. Bylo proto návrh vymáhající strany na povolení zajišťovací exekuce, podaný již 27. září 1930 zamítnouti, an postrádal platného

a účinného exekučního titulu a netřeba se ani zabývatí další výtkou stížnosti, že tu není ani dalšího předpokladu pro povolení zajišťovací exekuce podle § 370 ex. ř., osvědčení, že by bez navrhované exekuce bylo vydobytí peněžité pohledávky zmařeno nebo značně stíženo.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by znovu rozhodl o rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění, neboť rekursní soud neposoudil věc správně po právní stránce, dospěv k úsudku, že exekuce k zajištění jest přípustná jen na základě rozsudku povinnému již doručeného. Podle § 370 ex. ř. může býti povolena exekuce k zajištění podle rozsudku dříve, než nabude právní moci, nebo než uplyne lhůta k plnění, aniž se požaduje doručení písemného vyhotovení rozsudku. Podle § 414 a druhého odstavce § 416 c. ř. s. jest tu rozsudek ve smyslu civilního řádu soudního již tenkrát, když byl vynesен a prohlášen třeba v nepřítomnosti stran. Rozsudek vynesенý a prohlášený jest pokládati, i když není dosud stranám doručen, za exekuční titul ve smyslu § 370 ex. ř. Opačný názor odporuje nejen doslovu, nýbrž i duchu zákona a účelu, jehož má býti dosaženo zajišťovací exekucí (srov. rozh. sb. n. s. čís. 261 a 5924). Poněvadž se rekursní soud, vycházeje z mylného právního názoru, nezabýval spornou otázkou osvědčení nebezpečí, bylo napadené usnesení zrušiti a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 10722.

Pro nárok zaměstnance velkostatku, jenž byl za pozemkové reformy převzat do služby pachtýřem dvoru, proti pachtýři na náhradu škody, ježto prý ho bezdůvodně propustil, jest pořad práva přípustný.

Rozhodčí paritní komise není povolána rozhodovati o nároku zaměstnance proti pachtýři na doplatek zadržенých služebních požitků aniž o nároku na odškodnění podle § 75 náhr. zák.

Prislušnosti řádných soudů rozhodovati o nároku na náhradu pro předčasné propuštění ze služebního poměru není na závalu, že u paritní komise bylo zahájeno řízení, jehož předmětem může býti otázka důvodnosti zrušení služebního poměru.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, R I 294/31).

Žalobce, jenž byl dříve zaměstnancem velkostatku, byl za pozemkové reformy převzat do služby žalovaným jako pachtýřem dvora B. patřícího k tomuto velkostatku. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na žalovaném, ježto prý ho bezdůvodně propustil, náhrady v zažalované výši, příslušející zaměstnancům na velkém pozemkovém majetku, kteří následkem pozemkové reformy pozbyli posavadního svého zaměstnání. (§ 75 náhrad. zák. ze dne 13. července 1922 čís. 220 sb. z. a n., vlád. nař. ze dne 21.